

REASÜRANS ANLAŞMALARINA İLİŞKİN GENELGE
(2016/7)

1) Bilindiği üzere, Sigorta ve reasürans ile emeklilik şirketlerinin her türlü işlemlerinde 5684 sayılı Sigortacılık Kanununun (Kanun) 16 ncı, 18 inci, 19 uncu maddeleri ile 28 inci maddesinin sekizinci ve dokuzuncu maddeleri başta olmak üzere amir hükümlerine tabi olduğu izahtan varestedir. Bu çerçevede, şirketlerin basiretli bir tacir olarak hareket etmesi gerekmektedir.

2) Kanunun 16 ncı maddesinin sekizinci fıkrasında teknik karşılıklarda reasürör payının, devredilen risk ve primle orantılı olmasının esas olduğu ve 7/8/2007 tarih ve 26606 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan Sigorta ve Reasürans ile Emeklilik Şirketlerinin Teknik Karşılıkları ve Bu Karşılıkların Yatırılacağı Varlıklara İlişkin Yönetmelik’te de teknik karşılıklardaki reasürör payının hesabında yürürlükte bulunan veya ilgili reasürans anlaşmalarının şartlarının dikkate alınması gerektiği hüküm altına alınmıştır.

3) Dolayısıyla, teknik karşılıklardaki reasürör payının ilgili reasürans anlaşmalarından farklı şekilde hesap edilmesi ve finansal tablolarda gerçekte olduğundan farklı gösterilmesi Kanuna aykırı olup, aykırılığın tespiti halinde sorumlulara verilecek cezanın belirlendiği Kanunun 35 inci maddesinin on altıncı fıkrası *“Bu Kanunun 16 ncı maddesinin birinci fıkrasına aykırı olarak yeteri kadar karşılık ayırmayanlar ile iki ilâ yedinci fıkralarına aykırı olarak teknik karşılık ayıranlar ve sekizinci fıkrasına aykırı olarak reasürör payını belirleyenler; 17 nci maddesinin birinci ve ikinci fıkrasına aykırı olarak teminat, dördüncü fıkrasına aykırı olarak minimum garanti fonu tesis edenler ile beşinci fıkra uyarınca teminatlardan ödeme yapmayanlar adli para cezası ile cezalandırılır. (Değişik son cümle: 13/6/2012-6327/64 md.) Ancak, adli para cezasının miktarı, yerine getirilmeyen yükümlülüğün veya yükümlülük eksik olarak yerine getirilmiş ise eksik kalan miktarın yüzde ikisinden az, yüzde onikisinden fazla olamaz.”* hükmünü amirdir. Finansal tabloların hazırlanmasında yukarıda bahsedilen mevzuat hükümlerine riayet edilmesi büyük önemi haizdir.

4) Şirketlerin sigortacılıkla ilgili risklerini yönetmek amacıyla sigortacılık prensipleri ve mevzuatına uygun olarak geleneksel reasürans uygulamalarının yanısıra alternatif risk transfer yöntemleri de dâhil her türden reasürans anlaşması yapması mümkündür. Ancak, bu anlaşmalar için hesaplanacak olan primlerdeki, ödenen tazminatlardaki ve karşılıklardaki reasürör payları, aktif ve pasiflerde takip edilen reasürörlerle ilgili diğer hesaplardaki (depo hesapları, alacak ve borç hesapları gibi) tutarlar ile alınan ve verilen reasürans komisyonlarının Türkiye Finansal Raporlama Standartları çerçevesinde ve sigortacılık mevzuatı uyarınca reasürörün gerçek sorumluluğunu gösterir şekilde hesaplanıp, reasürörlerle mutabakat yapılarak reasürörlerin ve sigorta şirketinin gerçek yükümlülüğünü yansıtacak şekilde finansal tablolara kaydedilmesi gerekmektedir.

5) Bu Genelgenin yayımı tarihinden itibaren geçerli olmak üzere, Reasürans Anlaşması Niteliği Taşımayan Tretelere İlişkin Genelge (2010/22) yürürlükten kaldırılmıştır.

